

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/2/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8316210441
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8316210441.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobcu S. T., so sídlom U. Y. X., XXX XX N., L.: XX XXX XXX, právne zastúpený GARAJ & Partners s.r.o., so sídlom Jozefská 3, 811 06 Bratislava, IČO: 35 951 125, proti žalovaným: 1. M. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S. XXX, XXX XX S., 2. H. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S. XXX, XXX XX S., 3. M. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S. XXXX/X, XXX XX C., 4. M. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. A. XX, XXX XX F. A., o zaplatenie 8.970,15 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné, č.k. 7Csp/124/2016-264 zo dňa 23. mája 2018, takto jednohlasne

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok.

II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „Žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 4663,44 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 7177,19 eur od 12.1.2015 do 11.2.2015, zo sumy 7123,78 eur od 12.2.2015 do 11.3.2015, zo sumy 7070,37 eur od 12.3.2015 do 12.4.2015, zo sumy 7016,96 eur od 13.4.2015 do 11.5.2015, zo sumy 6963,55 eur od 12.5.2015 do 11.6.2015, zo sumy 6910,14 eur od 12.6.2015 do 12.7.2015, zo sumy 6856,73 eur od 13.7.2015 do 11.8.2015, zo sumy 6803,32 eur od 12.,8.2015 do 13.9.2015, zo sumy 6749,91 eur od 14.9.2015 do 12.10.2015, zo sumy 6372,56 eur od 13.10.2015 do 11.11.2015, zo sumy 6319,15 eur od 12.11.2015 do 13.12.2015, zo sumy 6265,77 eur od 14.12.2015 do 12.1.2016, zo sumy 6052,10 eur od 13.1.2016 do 11.2.2016, zo sumy 5998,69 eur od 12.2.2016 do 13.3.2016, zo sumy 5945,28 eur od 14.3.2016 do 11.4.2016, zo sumy 5891,87 eur od 12.4.2016 do 16.5.2016, zo sumy 5838,46 eur od 17.5.2016 do 12.6.2016, zo sumy 5785,05 eur od 13.6.2016 do 11.7.2016, zo sumy 5731,64 eur od 12.7.2016 do 11.8.2016, zo sumy 5678,23 eur od 12.8.2016 do 11.9.2016, zo sumy 5624,82 eur od 12.9.2016 do 11.10.2016, zo sumy 5571,41 eur od 12.10.2016 do 13.11.2016, zo sumy 5518,- eur od 14.11.2016 do 11.12.2016, zo sumy 5464,59 eur od 12.12.2016 do 11.1.2017, zo sumy 5411,18 eur od 12.1.2017 do 12.2.2017, zo sumy 5357,77 eur od 13.2.2017 do 12.3.2017, zo sumy 5304,36 eur od 13.3.2017 do 11.4.2017, zo sumy 5250,95 eur od 12.4.2017 do 11.5.2017, zo sumy 5197,54 eur od 12.5.2017 do 11.6.2017, zo sumy 5144,13 eur od 12.6.2017 do 11.7.2017, zo sumy 5090,72 eur od 12.7.2017 do 13.8.2017, zo sumy 5037,31 eur od 14.8.2017 do 11.9.2017, zo sumy 4983,87 eur od 12.9.2017 do 11.10.2017, zo sumy 4930,49 eur od 12.10.2017 do 12.11.2017, zo sumy 4877,08 eur od 13.11.2017 do 11.12.2017, zo sumy 4823,67 eur od 12.12.2017 do 11.1.2018, zo sumy 4770,26 eur od 12.1.2018 do 11.2.2018, zo sumy 4716,85 eur od 12.2.2018 do 11.3.2018, zo sumy 4663,44 eur od 12.3.2018 do zaplatenia, a to všetko v pravidelných mesačných splátkach vo výške 120,- eur splatných vždy k 20. dňu

príslušného kalendárneho mesiaca k rukám žalobcu počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že nesplnenie čo i len jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

Žalobu vo zvyšnej časti zamietla.

Žalobcovi vo vzťahu k žalovaným v 1. a 2. rade priznáva náhradu trov konania v rozsahu 10 % s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalovaným v 3. a 4. rade náhradu trov konania nepriznáva.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 1, § 3, § 12, § 4 ods. 1 zákona č. 124/1996 Z. z. o Štátnom fonde rozvoja bývania, 261 ods. 3 písm. d), § 497, § 499, § 502 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 48 ods. 1, 2, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3, 5, 9, § 54 ods. 1, § 121 ods. 3, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 457, § 458 ods. 1, § 511 ods. 1, § 546, § 548 ods. 1, § 559, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 3 ods. 1, 2, § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 2 ods. 1 písm. a), § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, čl. 3 ods. 1, 2, 3, čl. 5, čl. 6 ods. 1, čl. 7 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 05.04.1993, § 255 ods. 1, 2, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že žalovaní v 1. a 2. rade ako dlžníci uzatvorili Zmluvu o poskytnutí podpory č. XXX/XXXX/XXXX podľa § 467 a nasl. Obchodného zákonníka. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie podpory žalovaným z prostriedkov fondu vo výške 500.000,- Sk (16.596,96 Eur). Žalobca výzvou zo dňa 02.07.2014 žalovaných v 1. a 2. rade vyzval na zaplatenie dlžnej sumy vo výške 320,46 Eur a to v lehote 7 dní od doručenia výzvy. Výzva bola žalovaným doručená dňa 07.07.2014. Žalobca písomne výzvou zo dňa 22.12.2014 odstúpil od úverovej zmluvy, a to z dôvodu, omeškania so splácaním splátok úveru napriek písomným upomienkam zo strany žalobcu. Ku dňu 22.12.2014 boli žalovaní v omeškaní so 6 splátkami v sume 300,84 Eur. Ku dňu odstúpenia bola výška nesplatenej istiny 9.270,99 Eur. Žalovaní boli zároveň vyzvaní na zaplatenie dlžnej sumy v lehote 5 dní od obdržania výzvy. Odstúpenie od zmluvy bolo žalovaným doručené dňa 30.12.2017, žalovanému v 4. rade dňa 28.01.2015 a žalovanému v 3. rade formou fikcie doručenia dňa 16.02.2015, nakoľko doporučenú zásielku neprevzal v odbernej lehote. Z výpisu z účtu žalovaných vyplýva, že uhradili v prospech žalobcu celkovo sumu 11.933,52 Eur.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v danej právnej veci je nesporné, že medzi stranami bola uzatvorená tzv. typová zmluva a v zmysle novely Občianskeho zákonníka sa táto zmluva dostala do režimu zmluvy spotrebiteľskej s poskytnutím ochrany slabšej zmluvnej strany - spotrebiteľa. Zároveň konštatoval, že v predmetnej veci ide o vzťah dodávateľa a spotrebiteľa, nakoľko žalobca je samostatnou právnickou osobou v zmysle zákona č. 124/1996 Z. z., pričom má vymedzený predmet svojej činnosti, teda podporu výstavby bytov a iné činnosti súvisiace s rozvojom a zveľaďovaním bytového fondu. Súd prvej inštancie dal za pravdu žalobcovi, že na zmluvný vzťah medzi stranami nie je možné aplikovať ust. zákona č. 258/2001 Z. z., nakoľko bol aj súd toho názoru, že zmluva uzatvorená medzi stranami sporu nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, nakoľko tento typ zmluvy je vylúčený z pôsobnosti uvedeného zákona. Aj napriek tomu, že ide o úverovú zmluvu, ktorá sa riadi režimom Obchodného zákonníka, v danom prípade sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Pre posúdenie uplatneného nároku bolo potrebné posúdiť, či došlo k platnému odstúpeniu od zmluvy. Na predmetnú spotrebiteľskú vec v časti o vadnosti právneho úkonu (odstúpenie od zmluvy) dopadá teda právna úprava občianskeho práva. Odstúpenie od zmluvy má účinky ex tunc, teda spätne ku dňu uzatvorenia zmluvy. Dôsledkom plnenia zo zrušenej zmluvy je tak povinnosť účastníkov zmluvy navzájom si vrátiť všetko, čo plnením z takejto zmluvy nadobudli. Žalobcovi by teda v takomto prípade vznikol iba nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z predmetného záväzkového vzťahu so žalovaným. V tomto smere súd vychádzal zo skutočností uvádzaných žalobcom z predloženého výpisu z účtu žalovaný, keď žalovaní od odstúpenia od úverovej zmluvy v prospech žalobcu celkovo uhradili sumu 11.933,52 Eur. Vzhľadom na výšku poskytnutého úveru 16.596,96 Eur sú teda titulom istiny úveru žalobcovi povinní zaplatiť ešte sumu 4.663,44 Eur. V tejto časti súd považoval žalobu za dôvodnú a žalovaným zaviazal žalobcovi spoločne a nerozdielne túto sumu zaplatiť. Nakoľko sa žalovaní dostali do omeškania s plnením peňažného záväzku, súd ich zaviazal na zaplatenie úroku z omeškania z dlžnej sumy vo výške 8,05% ročne odo dňa požadovaného žalobcom. Vzhľadom na uvedené, súd žalobu vo zvyšnej časti voči žalovaným v 1. a 2. rade považoval za nedôvodnú a preto ju zamietol.

5. Vo vzťahu k žalovaným v 3. a 4. rade žalobu zamietol z dôvodu, že po odstúpení od zmluvy sa predmetná zmluva od začiatku zrušila a tým došlo aj k zániku ručiteľského záväzku za úver žalovanými v 3. a 4. rade, pretože zánikom hlavného záväzku zanikol aj zabezpečovací záväzok a žalovaný nie je zodpovedný za zaplatenie sumy s prísl.. Po odstúpení od zmluvy o úvere žalovaní v 3. a 4. rade nie sú v žiadnom právnom vzťahu ani so žalobcom a ani so spoludlžníkmi z úverovej zmluvy. V danom prípade tak nastupuje režim bezdôvodného obohatenia a povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie má iba ten, kto sa na úkor veriteľa obohatil. Zároveň súd nepovažoval žalobu za dôvodnú v časti uplatneného nároku žalobcu na zaplatenie nákladov spojených s vymáhaním pohľadávky pred podaním žaloby vo výške 314,38 Eur, nakoľko sa podľa názoru súdu nejedná o náklady spojené s uplatnením pohľadávky voči žalovaným, nakoľko aj sám žalobca uviedol, že sa jedná o náklady spojené s odstúpením od úverovej zmluvy pozostávajúcej z odmeny za úkon právnej služby zástupcu žalobcu a režijného paušálu. Z uvedeného dôvodu preto žalobu aj v tejto časti zamietol.

6. O trovách konania rozhodol tak, že úspech žalobcu v konaní predstavuje 55% a úspech žalovaných 45% a po posúdení pomeru úspechu a neúspechu v konaní žalobcoví vo vzťahu k žalovaným v 1. a 2. rade preto priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 10% s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Vo vzťahu k žalovaným v 3. a 4. rade súd žalobu v celom rozsahu zamietol a teda mali v konaní úspech v plnom rozsahu a vznikol im nárok na náhradu trov konania. Nakoľko však v súvislosti so súdnym konaním im žiadne trovy nevznikli, súd im nárok na ich náhradu nepriznal.

7. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to v celom rozsahu. Odvolanie právne odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Zastával názor, že rozhodnutie súdu sa javí v dotknutých častiach ako nedostatočne odôvodnené (zmätočné), a to najmä v časti týkajúcej sa zmluvných úrokov. V tejto súvislosti poukázal na § 506 Obchodného zákonníka, a teda že si okrem úroku z omeškania uplatnil aj zmluvný úrok vyplývajúci z ust. článku IV. Zmluvy o úvere a v zmysle uvedeného ustanovenia je oprávnený požadovať vrátenie dlžnej sumy aj s úrokmi, preto je opodstatnené, aby po odstúpení od zmluvy o úvere dlžník naďalej platil tak úroky z úveru, ako aj úroky z omeškania. Poukázal pritom aj na § 503 Obchodného zákonníka a rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR a Krajského súdu v Banskej Bystrici, preto v zmysle uvedených mal za to, že požadovanie aj zmluvných úrokov nie je v rozpore so zákonom. Odôvodnenie rozsudku v dotknutých častiach považoval za nepreskúmateľné v dôsledku čoho mal za to, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ďalej uviedol, že aplikujúci dikciu zákona o štátnom fonde rozvoja bývania, poskytuje úvery len tým žiadateľom, ktorí majú trvalý pobyt na území Slovenskej republiky, a teda v tomto smere nepôsobí na vnútornom trhu Európskej únie a nie je ani subjektom, ktorý v rámci vnútorného trhu stimuluje súťažné prostredie a ako sui generis je osobitným orgánom zriadeným štátom, za účelom podpory bytovej politiky špecifickým skupinám obyvateľstva. Mal za to, že Smernicu nie je možné aplikovať na daný spor, pretože táto stanovuje, že zmluvné podmienky, ktoré odrážajú zákonné alebo regulačné ustanovenia nepodliehajú ustanoveniam smernice a Obchodný zákonník určuje v súvislosti s daným zmluvným vzťahom charakter absolútneho obchodu, ktorý odráža práve zákonné ustanovenie, ktoré nie je možné subsumovať pod ustanovenia Smernice. Uviedol, že ani za účinnosti zákona č. 258/2001 Z. z. sa nemôže jednať o spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania. Nakoľko teda nespĺňa ani jeden z týchto znakov, ktoré striktné definuje zákon, tvrdenia, že sa jedná o spotrebiteľský úver považuje za účelové a v rozpore so zákonom. Uviedol, že v prípade ak súd posudzuje nárok žalobcu na bezdôvodné obohatenie v zmysle ust. Občianskeho zákonníka, prispieva tým k diskriminácii klientov žalobcu, ktorí si riadne a včas plnia svoje záväzky. Vo vzťahu k nákladom spojeným s uplatnením pohľadávky uviedol, že tieto predstavujú celistvý nárok, ktorý vychádza z jedného právneho základu, preto to, že sa obrátil na svojho právneho zástupcu so žiadosťou, aby posúdil splnenie podmienok na odstúpenie od zmluvy a so žiadosťou o vypracovanie tohto právneho úkonu, je úplne relevantné a racionálne. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že žalovaných v 1. a 2. rade zaviazal zaplatiť nesplatenú istinu vo výške 8.577,39 Eur spolu so zmluvnými úrokmi a nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky a prizná mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, resp. aby napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si žalobca uplatnil aj trovy odvolacieho konania.

8. Žalovaní v 1. a 2. rade sa k podanému odvolaniu vyjadrili tak, že zotrvávajú na svojich doteraz podaných písomných a ústnych vyjadreniach a súhlasia s rozhodnutím súdu, pričom sú pripravení splácať dlh tak, ako bolo rozhodnuté. Nesúhlasili s názorom žalobcu, že zmluva o úvere nie je spotrebiteľskou zmluvou, o čom sa už zmienili vo svojom vyjadrení a tiež nesúhlasili s tvrdením žalobcoví,

že odstúpenie od zmluvy sa má riadiť Obchodným zákonníkom. Mali za to, že na daný právny spor je potrebné aplikovať smernicu Rady č. 93/13/EHS z 05.04.1991 a že uzatvorená typová zmluva v zmysle novely Občianskeho zákonníka spadá do režimu spotrebiteľskej zmluvy. Uvedli, že v tejto súvislosti je právne významné ust. § 54 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od daného zákona. Zmluva, ktorej sa týka spor je teda spotrebiteľskou zmluvou. Ďalej mali za to, že súd prvej inštancie správne posúdil odstúpenie od zmluvy v zmysle Občianskeho zákonníka a teda, že odstúpenie od zmluvy má účinky ex tunc, čím sa úverová zmluva od začiatku zrušila a každý z účastníkov je povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal. Žiadali, aby odvolyací súd odvolanie podané žalobcom zamietol.

9. Žalobca sa ďalej vyjadril tak, že vo svojom podaní poukázal na pojmy spotrebiteľ a spotrebiteľský úver. Uvedol, že zákonodarca negatívnym vymedzením subsumoval Zákon o štátnom fonde rozvoja bývania do skupiny osobitných predpisov, na základe ktorých poskytované úvery nespádajú do kategórie „spotrebiteľský úver“, t.j. úver poskytovaný žalobcom nie je spotrebiteľským úverom. Opätovne uviedol, že skutočnosť, že sa v danom prípade má jednať o spotrebiteľský úver považuje za účelové a v rozpore so zákonom. Mal za to, že vzťah založený medzi sporovými stranami je vzťahom obchodnoprávnym, a to konkrétne vzťahom zo zmluvy o úvere, ktorá je ako zmluvný typ upravená v ust. § 467 a nasl. Obchodného zákonníka. Ďalej poukázal na to, že aj povinnosť platiť úrok z nevrátenej časti úveru vyplýva zo zmluvy o úvere a trvá, resp. pokračuje aj po účinnosti odstúpenia veriteľa od zmluvy. Vo vzťahu k aplikácii Obchodného zákonníka poukázal na ust. § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka a teda, že v týchto vzťahoch nie je rozhodujúci subjekt ale objekt záväzkového vzťahu. Poukázal na to, že žiadnym spôsobom sa nezúčastňuje súťaže na úverovom trhu, nakoľko v tomto smere nemá žiadneho konkurenta a nemožno teda prijať záver o tom, že zmluva o úvere je typovou zmluvou alebo formulárovou zmluvou. Zároveň poukázal aj na ust. zákona č. 124/1996 Z. z. o štátnom fonde rozvoja bývania, ktorý ustanovuje náležitosti, ktoré musí obsahovať každá zmluva uzatváraná so žalobcom, teda ani vzhľadom k výpočtu uvedených náležitostí nemožno prijať záver o to, že zmluva je typovou zmluvou alebo formulárovou zmluvou. Uvedol, že sa nestotožňuje ani s argumentáciou žalovaných o vzniku bezdôvodného obohatenia a zároveň poukázal na judikáty zaoberajúce sa vydaním bezdôvodného obohatenia v obchodných záväzkových vzťahoch, v ktorých je potrebné aplikovať Obchodný zákonník. Poukázal na to, že z uvedených skutočností vyplýva, že je finančnou inštitúciou slúžiacou na implementáciu nástrojov finančného inžinierstva. Zároveň si uplatnil aj trovy odvolacieho konania.

10. Ďalšími podaniami zaslanými súdu žalobca predložil právny rozbor veci.

11. Žalovaní sa k vyjadreniu žalobcu ďalej nevyjadrili.

12. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 C.s.p. a contrario) tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

13. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

14. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietanou nepreskúmateľnosťou, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

15. K nepreskúmateľnosti rozsudku odvolací súd uvádza, že iba také rozhodnutie je nepreskúmateľné, ktorého právne závery sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, resp. tieto právne závery v žiadnej možnej interpretácii z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplývajú. Z odôvodnenia tu napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Za daného stavu potom odôvodnenie tu napadnutého rozsudku rešpektuje kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, teda je preskúmateľné.

16. K námietke nesprávnych skutkových zistení odvolací súd poznamenáva, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie predmetnej sporovej veci. Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 C.s.p.. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

17. K nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Odvolací súd má za to, že vo vzťahu v priebehu konania došlo k naplneniu uvedenej odvolacej námietky, pretože súd prvej inštancie na právny vzťah medzi sporovými stranami aplikoval vtedy neplatný právny predpis.

18. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

19. Odvolací súd osvojujúci si závery súdu prvej inštancie na zdôraznenie vecnej správnosti a v súvislosti s odvolacími námietkami žalobcu dopĺňa nižšie uvedené.

20. K námietke žalobcu, že v predmetnom prípade nebola uzatvorená spotrebiteľská zmluva a teda vôbec nejde o spotrebiteľský vzťah odvolací súd uvádza, že s uvedenými tvrdeniami žalobcu sa nie je možné stotožniť z dôvodu, že žalobca pri uzatváraní zmluvy o úvere mal postavenie právnickej osoby, čo vyplýva z § 1 ods. 2 zákona č. 124/1996 Z. z. o Štátnom fonde rozvoja bývaní v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (ďalej len „Zákon o ŠFRB“). V zmysle uvedeného v spojení s Občianskym zákonníkom, teda žalobca disponoval spôsobilosťou mať práva a povinnosti - mohol samostatne konať vo vlastnom mene tie činnosti, ktoré mu boli zverené Zákonom o ŠFRB. Zo znenia uvedeného zákona vyplýva, že jednou z takýchto činností bolo aj uzatváranie zmlúv o poskytnutí podpory vo forme úveru, pričom uvedené má charakter sústavnosti a účelom uzatvárania týchto zmlúv je nepochybne dosiahnutie zisku. Z uvedeného teda možno konštatovať, že aj zmluva uzatvorená medzi sporovými stranami v zmysle ust. § 467 a nasl. Obchodného zákonníka je tak zmluvou odplacnou a žalovaným ako dlžníkom tak okrem povinnosti vrátiť peňažné prostriedky vzniká i povinnosť zaplatiť úroky. Na základe uvedeného teda možno konštatovať, že splátky úrokov z poskytnutého úveru z fondu, tak pre žalobcu vytvárali časť zdrojov v zmysle § 3 Zákona o ŠFRB. Z uvedeného tak vyplýva, že predmetný vzťah medzi

sporovými stranami založený Zmluvou o poskytnutí podpory spĺňa definičné znaky spotrebiteľskej zmluvy v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, na základe čoho možno konštatovať, že vzťah medzi sporovými stranami je vzťahom spotrebiteľským, ako správne uviedol súd prvej inštancie. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd aj na bod 30 odôvodnenia rozsudku, kde súd prvej inštancie dal za pravdu žalobcovi, že na predmetný prípad nemožno aplikovať ustanovenia zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, avšak nič nebráni tou, aby nebolo možné predmetný vzťah posudzovať podľa ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

21. Odvolací súd zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie ich obsahu alebo ich zmeny. V dôsledku uvedeného teda možno konštatovať, že aj zmluva uzatvorená medzi sporovými stranami túto charakteristiku spĺňa. Súčasťou zmluvy boli bez akýchkoľvek pochybností i ustanovenia majúce charakter všeobecných obchodných podmienok, ktoré spotrebiteľ ovplyvniť nemohol nakoľko boli už vopred pripravené pre veľký počet spotrebiteľov.

22. Vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné poukázať aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č.k. 4Cdo 106/2018 zo dňa 29.04.2019, ktorý obdobnú vec posúdil v tom smere, že nejde o spotrebiteľský vzťah s odôvodnením, že smernici Rady 93/13/ES o nekalých podmienkach v spotrebiteľských veciach nepodliehajú prípady, ak zmluvné podmienky odrážajú záväzné zákonné alebo regulačné ustanovenia, čo je práve prípad Štátneho fondu rozvoja bývania, ktorý nemôže použiť voľnú úvahu ale zákonom stanovené pravidlá. Od uvedeného rozhodnutia sa však odvolací súd už vo vyššie naznačenom smere odkláňa v zmysle § 220 ods. 3 C.s.p.. Odvolací súd v prvom rade uvádza, že Štátny fond rozvoja bývania používa formulárovú agendu, avšak porovnaním rôznych zmlúv je evidentné, že zmluvné podmienky sa typovo opakujú (okrem výšok úverov a dlžníkov). Zákon Štátnemu fondu rozvoja bývania síce ukladá použiť určité zmluvné podmienky, avšak zákonom stanovené zmluvné podmienky nie sú jediné možné, a to s poukazom na Zákonom o ŠFRB formulované znenie vety: „Zmluva musí obsahovať „najmä“. Z uvedeného teda vyplýva, že Štátnemu fondu rozvoja bývania nebráni nič, aby použil aj iné zmluvné dojednanie ako to, ktoré je slovami smernice „záväzným zákonným alebo regulačným ustanovením“ (čl.1 bod 2 Smernice) a pritom akú inú než „voľnú úvahu“ použije Štátny fond rozvoja bývania pri tých zmluvných dojednaniach, ktoré môže dojednať, takpovediac navyše oproti odporúčaniu zákona (arg. slovo „najmä“).

23. V prípade ak by aj v zákone absentovalo slovo „najmä“, tak v takomto prípade samotný zákon ako zmluvné podmienky ukladá použiť podmienky súkromného práva, ktoré sú dosť všeobecné, ako sú „zabezpečenie záväzkov (§ 12 ods. 2 písm. d) Zákona o ŠFRB) alebo „sankcie za porušenie zmluvných podmienok“ (§ 12 ods. 2 písm. g) Zákona o ŠFRB). Nemožno pritom vylúčiť dojednanie sankcie, ktorá bude vykazovať znaky neprijateľnosti pre jej neprimeranosť (§ 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka), avšak podľa vyššie uvedeného názoru by sa súd v podstate ani neprepracoval k súdnej kontrole, pretože táto je prípustná iba v spotrebiteľskej veci a takými bez ďalšieho nemajú byť veci Štátneho fondu rozvoja bývania. Nejasnosti sa vynárajú na povrch i v prípade neprijateľného zabezpečenia a či teda v takomto prípade má súd aktivovať súdnu kontrolu podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

24. Odvolací súd poukazuje na to, že síce rozumie špecifikám Štátneho fondu rozvoja bývania, ale zmluvy ním dojednané nie sú ako celok zakotvené v žiadnom kogentnom pravidle zákona. Naopak, zákon síce ukladá povinné zmluvné náležitosti, no najmenej vyššie uvedené zmluvné podmienky sú založené na pravidlách zákona, ktoré majú aj dispozitívnu povahu. Jenou z činností, ktoré poskytuje Štátny fond rozvoja bývania sú úvery a tento inštitút nie je založený len na kogentných pravidlách, ale aj dispozitívnych normách. V takomto prípade tak vyvstáva i ďalšia otázka, že judikatúra Súdného dvora EÚ síce bráni aplikácii smernice pri klauzulách, ktoré sú kopírovaním záväzného zákonného pravidla (kogentného) no nie zmluvnej klauzuly, ktorá vychádza z dispozitívnej normy pri odklone v neprospech spotrebiteľa v relevantnej intenzite.

25. Odvolací súd zdôrazňuje, že súdny dvor vo viacerých prípadoch skonštatoval, že verejnoprávne subjekty nie sú vyňaté z pôsobnosti smernice, preto sa dá predpokladať, že na verejnoprávne subjekty ako dodávateľov pre spotrebiteľov vždy bude dopadať určitá zákonná regulácia ako pri Štátnom fonde rozvoja bývania, no je na súdoch, aby poctivo odlišili klauzuly, ktoré podliehajú súdnej kontrole (porov. C-34/13, ECLI:EU:C:2014:2189 „Článok 1 ods. 2 smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že

zmluvná podmienka obsiahnutá v zmluve, ktorú uzavrel predajca alebo dodávateľ so spotrebiteľom, je vylúčená z pôsobnosti tejto smernice len vtedy, ak uvedená zmluvná podmienka odráža obsah záväzného zákonného alebo regulačného ustanovenia, čo overiť prináleží vnútroštátnemu súdu“ ; tiež EÚ C-488/11, C-92/11).

26. Odvolací súd tiež poznamenáva, že aplikácia smernice (formulárovej smernice, pozn. súdu) bola súdnym dvorom zastabilizovaná pri nespochybniteľnom podnikateľskom úvere a to vo vzťahu k zabezpečeniu podnikateľského úveru právnickej obchodnej spoločnosti (C- C-74/15, cit. článok 1 ods. 1 a článok 2 písm. b) smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa majú vykladať v tom zmysle, že táto smernica sa môže použiť na zmluvu o zabezpečení záväzku nehnuteľnosťou alebo zmluvu o ručení uzavretú medzi fyzickou osobou a úverovou inštitúciou s cieľom zabezpečiť splnenie povinností, na ktoré sa zaviazala obchodná spoločnosť voči tejto inštitúcii v úverovej zmluve, ak táto fyzická osoba konala s cieľom, ktorý nesúvisí s jej obchodom, podnikaním alebo povoláním, a k uvedenej spoločnosti nemá žiadny funkčný vzťah“, alebo pri úvere poskytnutom verejnoprávnu vzdelávacou inštitúciou (C-147/16, ECLI:EU:C:2018:320, bod 51: „Z toho vyplýva, že článok 2 písm. c) smernice 93/13 z rozsahu jej pôsobnosti nevyklučuje ani subjekty vykonávajúce úlohy všeobecného záujmu, ani subjekty s verejnoprávnym postavením (pozri analogicky rozsudok z 3. októbra 2013, Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs, C-59/12, EU:C:2013:634, bod 32). Okrem toho, ako uviedla generálna advokátka v bode 57 svojich návrhov, keďže úlohy verejného charakteru a úlohy vo všeobecnom záujme sa často vykonávajú ako činnosti, ktorých cieľom nie je dosiahnutie zisku, pre definovanie „predajcu alebo dodávateľa“ podľa tohto ustanovenia nie je relevantné, či cieľom organizácie je alebo nie je dosahovanie zisku“.

27. V prípade, ak by sa aj pripustilo, že celá zmluva je kopírovaním kogentného zákonného textu, tak ani v takom prípade nemožno vylúčiť spotrebiteľsko-právny rozmer z pohľadu tento krát nie zmluvných podmienok ale nekalých obchodných praktík. Tieto prichádzajú do úvahy nielen pri vzniku právneho vzťahu ale aj pri trvaní či po jeho zániku. Súd nemôže rezignovať na vyvodenie dôsledkov ani z pohľadu pravidiel transponovaných zo smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktíkách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 84/450/EHS, smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 („smernica o nekalých obchodných praktíkách“). Termín dodávateľ či predajca a na druhej strane spotrebiteľ musí byť ex offo chránený aj podľa zákona spotrebiteľského kódexu zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

28. Fakt je ten, že aj Štátny fond rozvoja bývania používa úroky a používa ich aj pre seba. Používa sankcie, zabezpečenie a celý rad iných inštitútov ako hociktorý iný dodávateľ. Odvolací súd nemá pochybnosti o spotrebiteľsko-právnej povahe predmetnej úverovej služby, ktorú žalovaní neprijali na podnikanie.

29. Otázka spotrebiteľskej povahy predmetnej veci je doslova kruciálnou, pretože pri dualistickej právnej úprave rôznych inštitútov súkromného práva práve od jej zodpovedania závisí správna aplikácia hmotného a procesného práva, najmä ustanovení k sporom so slabšou zmluvnou stranou.

30. Nie je teda dôvodná odvolacia námietka, že zmluvný vzťah medzi účastníkmi nie je vzťahom spotrebiteľským. Smernica Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách predpokladá vecnú pôsobnosť aj pri dodávateľoch verejnoprávnej povahy (čl. 2 písm. c)). Spotrebiteľsko-právna ochrana nekončí pri perfektných spotrebiteľských zmluvách, ale je opodstatnená aj pri právach z porušenia práva (náhrada škody, bezdôvodné obohatenie). Dôležité je, či na strane dodávateľa ide o jeho právo vzťahujúce sa k jeho obchodom, podnikaniu, či profesii. Odvolací súd zastáva názor, že aj v prípade Štátneho fondu rozvoja bývania ide o dodávateľa služby. Niet preto dôvod vylučovať žalovaných zo spotrebiteľsko-právnej ochrany pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami a pred nekalými obchodnými praktíkami.

31. Vo vzťahu k aplikácii Smernice č. 93/13/EHS na predmetný prípad odvolací súd dáva do pozornosti najmä na znenie čl. 2 písm. c) uvedenej Smernice, v zmysle ktorého sa na účely Smernice pod pojmom „predajca“ alebo „dodávateľ“ myslí akákoľvek fyzická alebo právnická osoba, ktorá v zmluvách podliehajúcich Smernici koná s cieľom vzťahujúcim sa k jeho obchodom, podnikaniu alebo povolaniu bez ohľadu na to či ma verejnú alebo súkromnú formu vlastníctva.

32. Vzhľadom na vyššie uvedené teda možno nepochybné konštatovať, že vzťah medzi žalobcom a žalovanými v 1. a 2. rade je vzťahom spotrebiteľským, teda, že žalovaní sú nepochybné spotrebiteľmi.

33. Odvolací súd dáva ešte do pozornosti, že novela Občianskeho zákonníka účinná od 01.04.2004 upravila v právnom poriadku právnu úpravu týkajúcu sa spotrebiteľských zmlúv. Danou novelou bola prebratá i samotná vyššie uvedená Smernica. Napriek skutočnosti, že Občiansky zákonník v danom čase v § 52 ods. 1 označil za spotrebiteľské zmluvy len odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti Občianskeho zákonníka a zmluvu podľa § 55 Občianskeho zákonníka, táto okolnosť nevyklučuje aplikáciu ustanovení § 53 a § 54 Občianskeho zákonníka pri posudzovaní neprijateľných podmienok aj v iných spotrebiteľských zmluvách, napr. v úverových zmluvách. Obchodný zákonník účinný v čase uzatvorenia zmluvy právnu úpravu spotrebiteľských zmlúv a ani právnu úpravu neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách vôbec neobsahoval. Tento právny predpis v širšom rámci súkromnoprávnej úpravy, ktorej základným všeobecným predpisom je Občiansky zákonník, má postavenie lex specialis. Ustanovenie § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka priamo ukladá riešiť otázky Obchodným zákonníkom neupravené podľa predpisov občianskeho práva.

34. Vzhľadom na vyššie uvedené, preto súd prvej inštancie správne posudzoval odstúpenie od zmluvy uzatvorenej medzi sporovými stranami v zmysle Občianskeho zákonníka. Odstúpením od zmluvy došlo k zrušeniu zmluvy ex tunc a sporové strany sú si tak povinné vrátiť všetko čo si navzájom poskytli. Obdobne ako súd prvej inštancie, aj odvolací súd mal z obsahu spisu preukázané, že žalovaným v 1. a 2. rade boli poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 16.596,96 Eur a žalovaní doposiaľ vrátili žalobcovi sumu 11.933,52 Eur. Vzhľadom na uvedené sú tak povinní vrátiť ešte rozdiel uvedených súm, t.j. 4.663,44 Eur spolu so zákonným úrokom z omeškania tak, ako bolo rozhodnuté súdom prvej inštancie.

35. Žalobca v podanom odvolaní poukazoval aj na jeho právo, aby mu okrem úrokov z omeškania žalovaní platili aj zmluvné úroky v zmysle uzatvorenej zmluvy, pričom mal za to, že toto jeho právo nie je v rozpore so zákonom. S uvedeným záverom žalobcu sa však nie je možné stotožniť. Ako bolo už vyššie konštatované, Zmluva o poskytnutí podpory je vo svojej podstate zmluvou o úvere, ide teda o odplatný právny úkon, za ktorý možno dohodnúť úroky a že možno dohodnúť aj obdobie na užívanie finančných prostriedkov (úverové obdobie). Právne predpisy umožňujú veriteľovi na určitú dobu podľa jeho predstáv poskytnúť úver a vypýtať si za to dohodnuté úroky. Od začiatku sa prirodzene sledujú úroky na dohodnutú dobu, ktorej koniec završuje tzv. splatnosť úveru.

36. Odvolací súd poukazuje na to, že žalobcom požadovaný zmluvný úrok by mu patril len vtedy, ak by bol zachovaný stav zákonnej domnienky, čiže trvanie záväzku za stavu, že veriteľ i spotrebiteľia budú plniť podľa podmienok a v termínoch dohodnutých v zmluve. Vzhľadom na to, že zo strany žalobcu došlo k odstúpeniu od zmluvy a teda jej zrušeniu ex tunc, možno konštatovať, že tento stav netrvá, a teda došlo medzi stranami k zmene záväzku, ktorá so sebou prináša i zmenu pomerov plnenia a aktivuje tak režim omeškania v spojení s využitím práva podľa a za podmienok § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

37. Odstúpením od zmluvy a teda jej zrušením ex tunc vzniklo žalobcovi právo domáhať sa iba bezdôvodného obohatenia podľa zásad vyplývajúcich z § 451 Občianskeho zákonníka. Odstúpením od zmluvy tak zanikol záväzkový vzťah vzniknutý z tohto právneho úkonu. V dôsledku neexistencie úverového záväzku nemôže samostatne existovať ani nárok žalobcu na zaplatenie zmluvného úroku, teda ani ustanovenia upravujúce nárok žalobcu na zaplatenie zmluvného úroku.

38. Vo vzťahu k zamietavému výroku napadnutého rozsudku, odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie rozhodol správne, keď (ako bolo už uvedené vyššie) zamietol žalobu v prevyšujúcej časti požadovanej istiny. Rovnako vo vzťahu k žalobcom požadovaným nákladom súvisiacim s uplatnením pohľadávky má odvolací súd taktiež za to, že uvedené náklady boli len nákladmi spojenými s odstúpením od zmluvy, a ako už uviedol aj sám žalobca v podanom odvolaní tieto súviseli s posúdením splnenia podmienok na odstúpenie od zmluvy a vypracovania samotného odstúpenia od zmluvy advokátom. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že takéto úkony právnej služby pred odstúpením od zmluvy nemožno považovať za náklady spojené s uplatnením pohľadávky. Aj pri nákladoch spojených s uplatnením pohľadávky za predpokladu, že o takéto náklady ide, musí platiť zásada účelnosti vynaložených nákladov. Táto zásada je vyvoditeľná zo všeobecných zásad efektivity a spravodlivosti

a z ústavnoprávneho princípu proporcionality chrániaceho primeranosť ako hodnotu právneho štátu. Primeranosť súvisí s rozumnosťou v práve, ktorá je chápaná ako vyhľadávanie praktickej rovnováhy v rámci aplikácie práva. Náklady vzniknuté právnym zastupovaním pri skutkovo a právne jednoducho odstupení od zmluvy nemožno považovať za náklady účelne vynaložené v súvislosti s uplatnením pohľadávky. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie rozhodol správne, keď žalobu aj v uvedenej časti zamietol.

39. Vo vzťahu k zamietnutiu žaloby voči žalovaným v 3. a 4. rade ako ručiteľom z predmetnej Zmluvy o poskytnutí podpory sa odvolací súd týmto nezaoberal, nakoľko tento výrok odvolaním nebol napadnutý, ako to vyplýva z obsahu odvolania žalobcu.

40. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správne výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

41. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

42. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 262 ods. 2 C.s.p. tak, že stranám sporu nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní boli úspešní žalovaní, ktorým však zo spisu žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevyplývajú. V odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Súd preto vyslovil, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Správnosť takého rozhodnutia vyplýva aj z rozhodnutia NS SR sp.zn. 6Cdo/544/2015.

43. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).